

Derde uitdelingsdag, donderdag 7 maart 2024

Na de vorige uitdelingen rest ons nu nog zestig twin-knuffels. En die gaan we vandaag uitdeling.

Eén van de straten in de Fishermen's Colony, de wijk waar wij verblijven, krijgt een verse laag beton. Daar kunnen wij dus niet lopen en Sonny, die ons op komt halen met het busje, kan hier zeker niet rijden. We hebben verderop in de straat afgesproken, bij het bureau van de deputy police. Sonny is er al, doet de tassen met 60 twins in de auto en belt Balu, onze bouwmeester, want Balu gaat weer mee. Gezellig.

We rijden wel zeker ruim een half uur over kleine bochtige weggetjes door dorpen en dorpjes, langs een groot meer en langs rotsblokken, dorre velden en lage bossen. We genieten er wel van, terwijl Sonny en Balu gezellig babbelen en wij elkaar wijzen op bijzonderheden.

Het schooltje staat in Mullipakkam. De bovenmeester en lerares en wel héél veel kinderen komen op ons af en we begroeten elkaar. We gaan mee naar het kantoor van de bovenmeester, waar we alle vier worden geëerd met een gekleurd ruitjesdoekje.

We begrijpen dat er 180 kinderen op school zijn en dat wij de 60 dieren gaan uitdelen in de laagste klassen.

We komen in een klas met ukkies. Ze staan op en gaan in een rij staan. Ze zingen een liedje voor ons en maken er gebaren bij.

Dan lopen we naar een ander gebouwtje, waar nog twee klassen zijn. Het schooltje is pas gebouwd en overal zijn lesjes op de muren geschilderd.

Als Carla het twin-verhaal doet met als voorbeeld een ezel in haar handen, lacht Sonny als hij zijn vertaling doet en de kinderen vertellen dat als zij het knuffeldier dat zij krijgen knuffelen, deze knuffel

dat doorgeeft aan z'n tweelingdier in Nederland.

We delen uit. De kleuters houden het proces van geven goed in de gaten en het is heerlijk om dit te mogen doen.

Carla geeft het één na laatste moederbeertje en de oranje kat.

Ik deel het streepjeskonijn van de groetenmeisjes uit.

En zo delen we de dieren één voor één uit.

We houden nog dieren over en Sonny vraagt hoeveel. Het zijn er nog twintig. De bovenmeester zegt dat hij ze zal bewaren en later aan een kind geven als hij daar een reden voor heeft. Ik leg uit dat we de twins alleen zelf in de handen van kinderen geven. Oké, oké, dan haalt de bovenmeester nog twintig ‘beste’ leerlingen.

En dan staan er twintig wat grotere kinderen in de deuropening. Ze stralen of ze zijn verlegen.

We worden meegenomen naar buiten. De bovenmeester, de lerares en Sonny vertellen dat er voor de 180 leerlingen slechts twee toiletten zijn. Tja, tja. We snappen het, maar kunnen daar nu niets aan doen.

Nee, niet nu, zegt Sonny, volgend jaar!

We mogen ook nog even kijken achter de school naar een heel keurig onderhouden moestuin. Het is het project van een lerares en de kinderen.

Als we terug lopen, komen we nog wat blije kindjes tegen.

We nemen afscheid en beginnen aan de terugtocht. Dit keer nemen we een andere slingerweg, want Sonny wil ons nog iets laten zien.

In een dorpje staat een gebouwtje dat op slot zit. Sonny vertelt dat hij hierover met ons heeft gesproken vorige week. Niet lang geleden is John gestopt met het betalen van salarissen aan teachers die hier 's avonds bijles gaven en naailes. Er staan 7 naaimachines in dit gebouw, zegt Sonny, klaar om gebruikt te worden. En zo zijn er dus nog vijf van dit soort gebouwen met

hetzelfde probleem in andere dorpen. Maar het ontbreekt dus aan geld voor de salarissen van 3000 rps met maand en of wij daar iets aan kunnen doen.....? We kijken naar het gebouw. Zei Sonny nou echt dat er zes maanden geleden hier nog les werd gegeven? De planten groeien voor de deur en die zijn echt een stuk ouder! De deur is ook niet bereikbaar vanwege een hele stapel kokosnoten. Dit is te gek. Carla vraagt of we naar binnen kunnen. Natuurlijk! Als de sleutel is gevonden stappen we het stoffige lokaal in. Spinnenwebben aan het plafond en een laag stof op de vloer.

Er staan inderdaad naaimachines. Carla inspecteert ze, maar het is al snel duidelijk: ook hier een dikke laag vuil en alles is verroest. Hier kan niemand meer iets mee.

En dan wijst Balu mij op de tekst op het schoolbord: 'date 11 maart 2018'! Het gebouw is al zes jaar niet in gebruik!

We gaan naar buiten en vertellen Sonny dat dit een totaal verloren zaak is, met of zonder teacher. De gemeenschap draagt dit project niet en het is daardoor kansloos. Sonny legt uit dat de mensen hier nu eenmaal leiding behoeven. Ja, 'because ..... that's why'. We vertellen Sonny aan dit project absoluut geen geld gaan geven.

Al kibbelend met de beheerster van het gebouw loopt Sonny met ons naar de auto. Ze krijgt er van langs, maar het is te laat. We zijn over deze plek teleurgesteld. Maar we zijn ook blij dat we dit kansloze project hebben gezien, want we zijn weer wijzer geworden. We willen ons alleen inzetten voor projecten die echt belangrijk zijn voor de gemeenschap èn ook door de gemeenschap zelf worden gedragen, zoals het zonnedak dat we vorig jaar hebben mogen neerzetten bij een school en zeker ook zoals de toiletten die nu gebouwd gaan worden bij het schooltje.

En wat voelen we ons ook dankbaar voor alle mensen die ons steunen bij deze doelen. Onze twin-kanten natuurlijk, èn de mensen die ons financieel willen steunen zodat we dit soort projecten mogelijk kunnen maken.

Nog een paar dagen, dan gaan we weer naar huis. Met een tas vol nieuw gebreide tweelingdieren.

